

νήγιον, τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα ἄτινα ἀνέβαινον ὑπεράνω τοῦ γόνατος, τὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσχημασμένα ἐνδύματά του καὶ τὰ πολλὰ ἐμβαλῶματα, καὶ ἡ κόνις καὶ ἡ λάσπη ὑπὸ τῶν ὀπίσθων ἐκαλύπτετο, ὅλα ταῦτα ἐφάνερωνον τὸν ἀκούραστον κυνηγόν, ὁ ὅποιος ὅταν ὀρμήσῃ εἰς τὰ ἔχνη ἐνὸς θηράματος, περᾶ χειμάρρους καὶ ἀκανθῶδεις λόγχας καὶ μόνον ὅταν γίνῃ κύριος αὐτοῦ παύει τὴν καταδίωξιν. Οἱ ὄρατοι στακτεροὶ ὀφθαλμοὶ του, οἵτινες εἶχον ὀξὺ τὸ βλέμμα, καὶ αἱ παχεῖαι καὶ ροδοκόκκιναι παρειαὶ του ἐσχημάτιζον ἰδιότροπον καὶ παράδοξον κρῆμα πεζότητος καὶ νοσημοσύνης ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ταύτης.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ξένος ἐφάνη ἐνώπιον τῆς συνοδίας, ἡ φωνὴ τοῦ Γεράρδου εὐκρινῆς καὶ καθαρὰ ἀντήχησεν ὑποκάτω τῶν μεγάλων δένδρων.

— Τὰ ζῶα ἐκουράσθησαν, εἶπεν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμωμεν σταθμὸν ἐδῶ, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ!...

— Γεῖά σας! εἶπεν ἀμέσως διὰ προφῶρας ξενίζούσης ὁ κυνηγός. Γεῖά σας καὶ καλῶς ἤλθατε, εἰσθε εἰς φιλικὸν τόπον.

— Καλῶς σας ἠύραμεν καὶ σας εὐχαριστοῦμεν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μασσαί εἶνε ἀνέλπιστος εὐτυχίᾳ δι' ἡμᾶς νὰ εὐρωμεν φίλους εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐρημίαν.

— Περισσότερον ἀπὸ φίλους... συμπατριώτας!

— Εἰσθε Γάλλος; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί μετὰ τινος ἐκπλήξεως διότι ἡ προφῶρα καὶ τὸ ὄλον παράστημα τοῦ ἀγνώστου οὐδὲν εἶχον τὸ γαλλικόν.

— Εἶμαι Γάλλος... ἂν εἴμπορῆ νὰ ὀνομασθῆ πλέον μετὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἐζησαν ἀπὸ δύο ἡδὴ αἰώνων εἰς ξένον ἔδαφος. Σήμερον μᾶς ὀνομάζουν Βόερος.

Ἐλησημονήσαμεν τὰς τέχνας, τὰ ἦθη, τὴν εὐγένειαν καὶ σχεδὸν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ὁποίαν καταγόμεθα, ἀλλ' ἐνθυμούμεθα πάντοτε ποιοὶ εἴμεθα καὶ ὅταν τύχῃ νὰ συναντήσωμεν ἕνα συμπατριώτην, ἀνοίγομεν εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν μας καὶ τὴν θύραν μας ὡς εἰς ἀδελφόν...

Ταῦτα ἐλέχθησαν βραδέως, εἰς γλῶσσαν ἑτερογενῆ, μίγμα ἑλλανδικῆς καὶ παλαιᾶς γαλλικῆς, ἀλλὰ καταληπτὴν εἰς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους διαμονὴ ἐξ μηνῶν εἰς Τράνσβαλ κατέστησεν ὅπως δῆποτε γνώστας τῆς γλῶσσης τοῦ τόπου.

— Αὐτὸ θὰ εἰπῆ ἀροσίως εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς πατριδος! ἀνεκράξεν ὁ κ. Μασσαί τείνας τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Βόερ καὶ σφιγξὰς θερμῶς τὴν ἰδικὴν του. Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε, νὰ συστήσω τὸν ἑαυτὸν μου (εἶπε δὲ τὸ ὄνομά του ὅπως καὶ τῶν συνοδοιπόρων του) καὶ κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ μας εἰπῆτε καὶ σεῖς

τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρετε μετὰ τὴν εὐλάβειαν.

— Ἀγρίππας Μωβιλαιν... Ἡ μικρὰ Ἁγία Γραφή, τὴν ὁποίαν ὁ ἐξοριστὸς πρόγονός μου ἔφερε τὸ 1685 εἰς τὸ Ἀκρωτήριο, λέγει μάλιστα Ἀγρίππας δὲ Μωβιλαιν ἄλλ' ὁ τίτλος αὐτὸς τῆς εὐγενείας πολλὸ ὀλίγον συμβιβάζεται βέλπεια μετὰ τὰ βάρβαρα αὐτὰ ἐνδύματα, μετὰ τὴν ζωὴν τὴν ὄχι ὀλιγότερον βάρβαρον καὶ μετὰ τὴν γλῶσσαν μας τὴν ἀκόμη περισσώτερον βάρβαρον, εἶπεν ὁ Μωβιλαιν μειδιῶν... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν, κύριε Μασσαί; Βιάζεσθε νὰ φθάσετε εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου σας; Σᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμετε ἐντὸς σταθμὸν; Μία ξεκούρασις θὰ σας ἐφαίνετο ὀληρᾶ;

— Ἄ, ὄχι. Κιτὰ τοὺς ὑπολογισμούς μας ἀπέχομεν ἐπάνω κάτω δώδεκα χιλίόμετρα ἀπὸ τὸ τέμα τοῦ ταξιδίου μας καὶ νομίζω, ὅπως τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ υἱός μου, ὅτι μικρὰ ἀνάπαυσις, κάτω ἀπὸ τὴν παχεῖαν σκιάν τῶν δένδρων ἐδῶ, εἶνε ἀναγκαιοτάτη καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ ζῶα.

— Τότε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μωβιλαιν μετὰ τὸν ὅσον ἐπίσημον, λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σας παρακαλέσω νὰ τιμησθε τὸ πτωχικόν μας. Δὲν ἀπέχῃ πολύ ἀπ' ἐδῶ... θὰ σας δεχθῶμεν μετὰ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας... Ἡ κυρὰ Γουδούλη, ἡ γυναῖκά μου, θὰ χαρῆ πολὺ, πολὺ, ἂν μας τιμησθε. Θέλετε, κυρία καὶ κύριοι νὰ μας κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μοιρασθῆτε μαζί μας τὸ ψωμί καὶ τὸ ἀλάτι μας;

— Τί λέγετε; ἀνεκράξεν ὁ κ. Μασσαί πῶς εἶνε δυνατόν; Ἰδέτε δὲ πόσοι εἴμεθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ὅλοι ἐκ βάθους καρδιάς, ἀλλὰ δὲν εἴμποροῦμεν νὰ δεχθῶμεν. Ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν ὀλόκληρον σύνταγμα!...

Τὸ μέτωπον τοῦ Βόερ συνωφρῶθη ἀπὸ λύπην. Τότε εἰς ἐπικουρίαν αὐτοῦ προσῆλθεν ἡ κυρὰ Μασσαί.

— Ὁ σύζυγός μου ἔχει δικαίον, κύριε Μωβιλαιν, εἶπε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δεχθῶμεν ὅλοι ἐν σώματι τὴν πρόσκλησιν σας. Ἀλλὰ θὰ λυπηθῶμεν πάρα πολὺ νὰ περάσωμεν σιμὰ ἀπὸ ἐν τῶσον φιλόξενον σπίτι χωρὶς νὰ ἐμῶμεν εἰς αὐτὸ ἂν ὁ κ. Μασσαί δὲν βλέπῃ καμμίαν δυσκολίαν, προτείνω ὅλη ἡ ἄλλη συνοδία νὰ σταθμεύῃ ἐδῶ εἰς τὴν δροσερὰν καὶ σκιερὰν ὄχθην, καὶ ὅσους ὀρίσῃ, νὰ σας συνοδεύσουν ἕως τὴν κατοικίαν σας.

Ἡ πρότασις ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ, μετὰ μικρὰν δὲ συζήτησιν, μικρὸν ἀπόσπασμα ἀποτελούμενον ὑπὸ τοῦ κ. Μασσαί, τοῦ ἱατροῦ Λωμόνδου, τῆς Κοραλίας καὶ τοῦ Γεράρδου, ἠκολούθησε διὰ μέσου τοῦ δάσους τὸν Βόερ, ἐν ᾧ τὸ λοιπὸν τῆς συνοδίας ἠτοιμάσθη νὰ ση-

νώσῃ πλησίον τοῦ διαυγοῦς ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὄρμησαν νὰ πίωσι τὰ ζῶα μετὰ μεγάλου θορύβου.

Δύο μόλις χιλίόμετρα ἀπέχεν ἡ κατοικία τοῦ Βόερ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν ὁ ἐκ πασσάλων περιβόλος, ἡ στέγη τῆς οἰκίας, τὸ μικρὸν προστέγαμα τὸ προεκτεινόμενον ὑπεράνω τῆς θύρας, καθῶς καὶ ἡ καπνοδόχη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήρχετο θάνατος καπνοῦ εὐθὺς ἀμέσως ἐγένετο καταφανὲς ὅτι ἡ τάξις καὶ ἡ φιλοπονία ἐπεκράτουν ἐκεῖ ὁ ἐκ πασσάλων φραγμός, ὑψηλὸς καὶ στερεώτατος, ἀπετέλει ἀνυπερβλήτον ἐμπόδιον εἰς τοὺς παντοῖους ἐπιδρομῆς, δίποδος ἢ τετραπόδος ἢ εἰσοδος ἦτο καθαρά, ἀλλ' ἀπλουστάτη καὶ ἄνευ οἰουδήποτε κοσμηματος. Ὁ κῆπος, ἡ ἀκριβέστερον ὁ λαχανόκηπος, εἶχε σχῆμα κανονικοῦ ἀβακίου, ὅπως δὲ ἦτο διηρημένους εἰς πρασιάς λαχάνων, μαρουτιῶν καὶ ἄλλων χορταρικῶν ἐν μέσῳ αὐλακίων ρένοντος νεροῦ, εἶχε βεβαίως μεγάλην ἀξίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μιᾶς οἰκοκυρᾶς, ἀλλ' οὐδὲν θέλγητρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐνὸς καλλιτέχνου.

— Δύο μῆνας μόλις εἴμεθα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μωβιλαιν, ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ κήπου ἢ οἰκογενεῖά μου εἶνε πολυμελής, καὶ ἔπρεπε πρῶτα πρῶτα νὰ φροντισθῶμεν διὰ τὰ χρήσιμα... Ἀγρίππα! Νέανδρε! ἐφώνησε δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς ἔλατε νὰ χαιρετίσετε τοὺς ἐπισκέπτας μας!

Δύο νέοι, κύπτοντες μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἀνύψωσαν τὸ ἀπὸ ἰδρωτὰ λουόμενον μέτωπόν των καὶ οἱ δύο εἶχον φυσιογνωμίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς των, τὸ αὐτὸ ἀθλητικὸν παράστημα καὶ προδιάθεσιν πρὸς μέλλουσαν εὐσάρκην ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς των ἂν οὐ ἀπέθεσαν κατὰ γῆς τοὺς λίστους των, ἐπροχώρησαν ἄνευ ἀμνηχανίας.

— Καλῶς ἤλθατε! εἶπον μετὰ τόνου σοβαροῦ καὶ ἐπισήμου.

— Νέανδρε, διέταξεν ὁ Βόερ, πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὰς ἀδελφάς σου καὶ τοὺς ἀδελφούς σου σὺ Ἀγρίππα, πήγαινε νὰ εἰπῆς εἰς τὴν μητέρα σου ὅτι συμπατριώται ἐτίμησαν τὸ σπίτι μας.

— Ὡστε, κύριε Μωβιλαιν, εἶπεν ὁ ἱατρός ἐν ᾧ διήρχετο τὴν θύραν, ἐκτός ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς νέους ἔχετε καὶ ἄλλα παιδιά;

— Ἐχω δώδεκα, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ ὑπερηφάνως ὁ Ἀγρίππας εἶνε ὁ πρωτότοκος εἶνε δεκαεννέα ἐτῶν. Τὸ ὀλομικρότερον εἶνε δεκαοκτὼ μηνῶν.

— Δώδεκα! ἐπὶνέλαθεν ὁ κ. Μασσαί. Πόσας ἀνησυχίας καὶ φροντίδας ἀντιπροσωπεύει αὐτός ὁ ἀριθμὸς! Ἐγὼ ἔχω τρία μόνον καὶ πόσους κόπους κατεβάλαμεν ἡ μητέρα των κ' ἐγὼ διὰ νὰ τὰ ἀναθρέψωμεν!

— Εἰς τὴν ἔρημον, εἶπε μετ' ἀφ-

λείας ὁ Μωβιλαιν, ὁ βίος δὲν εἶνε τόσον περίπλοκος, καὶ μία πολυμελής οἰκογένεια δὲν ἀπαντᾷ τὰς παντοειδῆς δυσκολίας, τὰς ὁποίας εὐρίσκει εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. Τούναντίον! μόλις τὸ παιδί μεγαλώσῃ ὀλίγον, γίνεταί βοηθός, πολὺτιμος σύμμαχος τῆς μικρᾶς ἀποικίας... Ἄν καὶ, προσέθηκε, συνοφρῶθῃς, τὸ μικρὸν μᾶς ἀνησυχεῖ πολὺ εἶνε κάμποσαι ἡμέραι τῶρα ποῦ τὸ καίμενον λυώνει καὶ εἴμεθα τόσον μακρὰν ἀπὸ κάθε βοήθειαν ἰατρικὴν...

— Ἰδοὺ ὁ ἱατρός Λωμόνδος, εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Μασσαί ἐπιστήμων λαμπρὸς καὶ ἐμπειρὸς, καὶ προσέτι ψυχῆ εὐγενῆς εἶμαι βεβαίωτος ὅτι θὰ σας ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ἀνησυχίας.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας εἶμαι προθυμώτατος νὰ κάμω ὅ,τι εἴμπορῶ ἀπήνησεν ὁ φιλόφρων ἱατρός.

— Ἄ! ἀνεκράξεν ὁ πατήρ, τότε λοιπὸν δύο φορὰς «καλῶς ἤλθατε».

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ἦτο δὲ αὐτὴ ἀπλουστάτη καὶ εἶχεν ὄψιν ἀρκετὰ μελαγχολικὴν τετραγώνος τράπεζα ἦτο εἰς τὸ μέσον, περὶ δὲ αὐτῆς συμμετρικῶς παρατεταγμένα ἦσαν πολλὰ καθίσματα. Εἰς τὸν τοίχον ἐφαίνοντο διάφορα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐντὸς σοβαρῶν πλαισίων.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ αἴθουσά μας, τὸ ἐντε ἡ κ τ ἡ ρ ι ὄ ν μας, εἶπεν ὁ Βόερ ὄχι ἄνευ ὑπερηφανείας. Ἡμεῖς συνήθως μένομεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο ἡ ὠραία αὐτὴ δεσποινὶς δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ...

— Ὡ, κύριε Μωβιλαιν, εἶπε μετὰ τόνου ἱκετυτικῆς ἢ Κοραλία, κάμετέ μας, σᾶς παραλῶ, τὴν χάριν νὰ μας δεχθῆτε εἰς τὸ μαγειρεῖον σᾶς βεβαίῳ ὅτι θὰ εἴμεθα ὅλοι εὐχαριστημένοι.

Ἐνῶ ἡμίλει ἡ Κοραλία, ἐπὶ τῆς φλιας τῆς θύρας ἐφάνη ἡ οἰκοδέσποινα. Ἦτο ὑψηλὴ, ὠραία καὶ εὐσάρκος γυνή, ἐστολισμένον ἔχουσα τὸ μέτωπον μετὰ ὀλανθικὸν κεκρῶφαλον ἐκ πλακῶν λεπτῶν κατεργασμένου χρυσοῦ, ὅστις ἐφάσεν εἰς τὸ μέτωπόν της ἀφ' οὗ ἐστόλισεν ἐπὶ αἰῶνας τὰ μέτωπα γενεῶν ὀλοκλήρων προμηθῶρων της. Ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της μικρὸν παιδίον δύο ἄλλα, τριῶν καὶ πέντε ἐτῶν, συνεθλιβοντο πλησίον της, παρατηροῦντα μετὰ ἐκπληξίν τοὺς ξένους διὰ τῶν μεγάλων ἀγγελικῶν ὀφθαλμῶν των.

— Κυρὰ Γουδούλη, εἶπεν ὁ Μωβιλαιν, μετὰ τὰς ἀπαιτουμένας συστάσεις, ὁ κύριος εἶνε ἱατρός, καὶ ἔχει τὴν εὐγένειαν νὰ θέλῃ νὰ ἐξετάσῃ τὸ μικρὸν μας ἄρρωστο...

— Ἄ! κύριε, ὁ Θεὸς σᾶς στέλλει, εἶπε μετὰ θερμότητος ἡ Κυρὰ Γουδούλη. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ ξεκουρασθῆτε καὶ νὰ πάρτε κάτι... Μάρθα, εἶπεν εἰς τὸν νεαρὸν δεκαπενταετίδα κόρη

πρὸ μικροῦ εἰσελθούσαν, ἐτοίμασε γρήγορα τὸν καφέ καὶ δῶσε ἕνα φλιτζάνι καὶ εἰς τὴν εὐγένειαν του...

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙ

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ

ἀπὸ τῆς πρώτης Αἰθούσης εἰς τὴν δευτέραν, ἂν δὲν ὑπῆρχε παρὰ τὴν θύραν ὁ Ἄπὸ ἑπὶ τοῦ Ὀμοφάλοῦ, —

περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὠμίλησα ἤδη, — θὰ ἦτο πολὺ ἀπότομος. Θὰ ἦτο ὡς μία μετάβασις ἀπὸ τὸ ὠχρὸν φέγγος τοῦ λυκαυγοῦς, εἰς τὴν ἐκθαμβούσαν λάμψιν τῆς μεσημβρίας. Φνῆτασθῆτε ὀλίγον: Ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ, προχωροῦμεν τῶρα μέχρι τοῦ Ε' καὶ τοῦ Δ'. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Δήλου, ὁ ὁποῖος κατέχει τὸ μέσον τῆς πρώτης αἰθούσης, εἰς τὸ μέσον τῆς δευτέρας ὑψοῦται τὸ πανομοιότυπον τοῦ ἀγάλματος τῆς ἐν τῷ Παρθενῶν Ἀθηνᾶς. Καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Τιμοθέου, τοῦ Σκόπα, τοῦ Κηροδότου, (τοῦ πατρὸς τοῦ Πραξιτέλους) καὶ τοῦ Θρασυμήδους, λάμπει ἐν τῷ μέσῳ, μέγα καὶ περιφρῶν, τὸ ὄνομα Φεῖδίας.

Ὁ Φεῖδίας!.. Κι ἐνθάδε ἐνδοξότερον ὄνομα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παγκοσμίου τέχνης; Αἰῶνες καὶ αἰῶνες παρήλθον, ἀφ' οὗ ὁ μέγας φίλος τοῦ μεγάλου Περικλέους κατεστόλιζε τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τὰ ἀθάνατα ἔργα του, καὶ ὅμως ἡ τέχνη δὲν ἐπροχώρησεν οὔτε βῆμα. Εἰς μόνον καλλιτέχνης ἀνεφάνη κατόπιν, ἐράμιλλος τοῦ γίγαντος Ἀθηνῆου: ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος. Κανεὶς ἄλλος. Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι γλύπται, μέχρι τῶν σημερινῶν, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔξοχοι καὶ μέτριοι, δὲν κάμουν ἄλλο κατ' οὐσίαν, εἰμὴ νάντιγράφουν ἀκουσίως τὰ αἰῶνα πρότυπα, τὰ ὁποῖα ἔδωσεν ἡ σμίλη τοῦ υἱοῦ τοῦ Χαρμίδου. Εἶνε ὁ ἀπαράμιλλος καλλιτέχνης, ὁ ἀφθαστος ὑπογραμμός, ὁ μεγαλοφυῆς δημιουργός, ὁ μέγας διδάσκαλος, ὁ ἥλιος ὁ καταυγάζων διὰ τοῦ φωτός του τὴν Τέχνην ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων.

Ἐβλόγγε λοιπὸν καὶ εὐεξήγητος ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Μουσειῦ, ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὸ Τμήμα τοῦτο, — εἰς τὴν δευ-

τέραν Αἴθουσαν καὶ εἰς τὴν ἀκόμη θαυμαστότερον τρίτην, — ὅπου εἶνε θησαυρισμένα τὰ Ἐργα τῆς Ε' καὶ Δ' Ἐκατονταετηρίδος, (ὡς λέγουσιν αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐπιγραφαί,) δηλαδὴ τὰ καλλιτεχνήματα τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ἀκμῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε συγχρόνως καὶ ἀκμὴ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Αἴθουσα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκτὸς τοῦ διαστήμου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον τῇ δίδει τὸ ὄνομα, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ ὀμιλήσωμεν ἐν ἐκτάσει μεθῴριον, — περιέχει περὶ τὰ ὀγδοήκοντα μάρμαρα μεγάλης ἀξίας. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοπεριγράψω; θὰ ἤθελα π: χ: σελίδας ὀλοκληρῶς, διὰ νὰ σας δώσω ἰδέαν περὶ τοῦ κάλους τῶν ἀετωμάτων τοῦ ἐν Ἐπιδαύρω Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα σώζονται, (ἀρ. 136—158.) Παριστάνουν Ἀμαζονομαχίαν καὶ Κενταυρομαχίαν, εἶνε δὲ τῶν ὄντι θαυμάσια μία Ἀμαζὼν ἐφιππος, μία ἄλλη πληγωμένη καὶ πίπτουσα ἀπὸ τοῦ ἵππου, μία Νίκη πτερωτὴ, μία κεφαλὴ Κενταύρου... καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη! Τὰ γλυπτὰ ταῦτα εἶνε ἔργα διαφόρων καλλιτεχνῶν, ἐπὶ σχεδίου τοῦ Ἐπιδαύρου Τιμοθέου. Ὑπάρχουν καὶ δύο Ἀσκληπιοί, καθήμενοι ἐπὶ θρόνου, πανομοιότυπα τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Πάριος Θρασυμήδης. Τοῦ ἰδίου καλλιτέχνου ὑπάρχει μία κεφαλὴ λέοντος, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς ὑδρορροῆς τοῦ ἐν Ἐπιδαύρω Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ὀκτὼ ἀκόμη κεφαλαὶ λέοντων, εἰς τὴν σειράν, ἐκ τῆς ὑδρορροῆς τοῦ Ὀλοῦ τοῦ Πολυκλείτου. Εἰς τὸ ἴδιον κτίριον τῆς Ἐπιδαύρου ἀνῆκε καὶ τὸ θαυμάσιον, τὸ κομψοτάτον κορινθιακὸν κιονόκρανον (ἀρ. 172), τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, τὸ μετὰ τῶσης λεπτότητος ἐξεργασμένον.

Τί δὲ νὰ εἶπω, περὶ τοῦ μεγάλου ἀναγλύφου τῆς Ἐλευσίνας, (ἀρ. 126) τοῦ εἰκονίζοντος τὴν Δήμητραν, τὴν Περσεφῶνην καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν παῖδα Τριπτόλεμον; ἢ περὶ τοῦ κρατήρος, μετὰ τὸ σύμπλεγμα τοῦ καλλιτέχνου Μύρωνος, τὸ παριστῶν τὸν Μαρσύαν, θαυμάζοντα τοὺς αὐλοῦς, τοὺς ὁποίους ἀπέρριψεν ἡ Ἀθηνᾶ; ἢ περὶ τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει μέρος ἀγάλματος τῆς Εἰρήνης, κρατούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν υἱὸν τῆς Πλοῦτον;

Θὰ τὰν τιπαρῆθωμεν ὅλα αὐτὰ κατ' ἀνάγκην, καὶ θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, πρὸς τὸν ἐρυθροβαθῆ ἡμικυκλικὸν ἐκείνον τοίχον, τὸν ὁποῖον κοσμεῖ μία σειρά κεφαλῶν. Ὡ, τί ὠραῖα, τί θαυμασίως, τί ἐκπᾶγλως ὠραῖα κεφαλαὶ! Πρὸ μιᾶς ἐκάστης, εἴμπορῆ νὰ σταθῇ κανεὶς ὥρας ὀλοκληρῶς... Κεφαλαὶ γυναικῶν ἢ ἐφέδων, θεῶν ἢ θνητῶν, ἔχουν ὅλοι τὸν κλασ-

σικόν εκείνον τύπον της ελληνικής καλονηής, όπως τον έπλασεν ή φύσις και όπως τον έτελειοποίησεν ή τέχνη, τον τύπον με τὰ σύμμετρα και αρμονικά χαρακτηριστά, τὰ έμφυχόμενα υπό θείας έκφράσεως. Είνε συντρίμματα αγαλάτων, τὰ όποια δέν σώζονται, αλλά διατηρούνται εις καλήν σχετικώς κατάστασιν, και πολλάι τών κεφαλών τούτων είνε σχεδόν άκέραιαι. Αλλά μήπως με μικρόν κόπον της φαντασίας, δέν συμπληρώνει κανείς και τὸ έλλείπον τών ήρωητριασμένων και δέν αναπλάττει τέλειον τὸ κάλλος των; Παραδείγματος χάριν, ή ύπ' αριθ. 182 κεφαλή της Αφροδίτης είνε αρκετά έφθαρμένη, άλλ' αυτό δέν έμποδίζει να φαίνεται ή καλλονή της όλόκληρος και να θεωρηται ως ή ωραιότερα κεφαλή του Μουσειού μας. Εκ τών άλλων, κάμνει έντύπωσιν ή ύπ' αρ. 181 ύπερφυσική κεφαλή του θεου Εύδουλέως, (θεου λατρευομένου έν Έλευσίνι, ό όποιος ύπήρξεν αυτόπτης μάρτυς της υπό του Πλούτωνος άρπαγής της Περσεφόνης,) έργον, ως λέγουν, του Πραξιτέλους, μία άλλη πάγκαλος γυναικεία κεφαλή, (αρ. 188) ή ωραιότερα ίσως μετά την Αφροδίτην, και μία κεφαλή νεανίου άθλητου, (αρ. 184) έπαναπαυσμένου και στηρίζοντος επ' αυτής τας χείρας, τών όποιων ύπάρχουν τὰ συντρίμματα επί της ωραίας ούλης κόμης.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΘΟΠΙΟΣ ΚΗΝ
Βραβευθείς
Είς τόν 55ον Διαγωνισμόν τών Αύσεων.
(Ίδε Διάπλασιν 1898, σελ. 427.)

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
(Συνέχεια Ίδε σελ. 41.)

Και διά να τελειώσωμεν με τας κεφαλάς, άς σταθώμεν πρό της πολυτίμου αυτής κεφαλής της Αθηνάς (αρ. 177), του σπουδαιοτάτου αθηναϊκού εύρηματος, του φυλασσομένου έντός θήκης ύλοσκεπούς. Είνε απομίμησις έργου του Φειδίου. Το μάρμαρον έχει λευκανθή διά νάπομηθηται τόν έλέφαντα, έκ του όποιου θά ήτο κατασκευασμένον τὸ πρωτότυπον, ή δέ κόμη θά έλαμπε χρυσή, ως μαρτυρείται έκ τών επ' αυτής σωζόμενων άκόμη λειψάνων χρυσοῦ. Τεμάχιον συντετριμμένον οικτρώς, μαυρισμένον έκ του χρόνου, — άλλ' έξαστράπτον άκόμη έως τώρα από τὸ φῶς της τέχνης ενός Φειδίου!

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΗ ΗΜΕΡΑ

Ξανοίγουνε τὰ κάλλη τούρανου, Χρυσός ό ήλιος πέρα ως πέρα λάμπει, Χρυσόνονται τὰ πλάγια του βουνοῦ, Χρυσόνονται οι λόγγοι και οι κάμποι.
Και τάγεράκι, λές, χρυσό πῶς πνέει
Και του πελάου τὰ κυματάκια βάφει
Ώσπου, θαρρείς, τὸ καϊκάκι πλέει,
Ώλόχρυσο κ' εκείνο, σε χρυσάφι...
Χρυσός ό ήλιος λάμπει πέρα ως πέρα,
Και γίνεται ή μέρα χρυση μέρα!
I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

— Γιατί όχι; !... Έλα, θά με κάμης να τρελλαθῶ με αυτή την άταραξία σου. Που άκούστηκε τέτοιο πράγμα! Έγώ ευγενής, και συ τίποτα! Όχι δά!
— Έτσι λείει τὸ χαρτί...
— Άς πάη 'στὸ καλό! έτσι μούρχεται να το ρίξω 'στη φωτιά.
— Άν έχης τύχη και σάφισο! Έλα, άκουσε... τώρα έχεις καθήκοντα, οίκογένειαν...
— Ω Θεέ μου! ήθελα εγώ τώρα άλλους συγγενείς, από τη γιαγιάκα μας;
— Διάβασε' είνε αι τελευταία παραγγελία της μητέρας σου.
— Διάβασε καλλίτερα εσύ, και... τί να κάμω πειά... άκούω.
Και ό Γωλιτέρος ανέγνωσε:
«Προσφιλέστατέ μου υιέ, — σκληρά είμαρμένη με αναγκάζει να σε χωρισθῶ πριν κλείσω διαπαντός τούς όφθαλμούς, και τὸ τελευταίόν μου βλέμμα δέν θά έπαναπαυθῆ επί της λατρευτής ξανθής κεφαλής σου. Σε άφίνω μόνον εις τόν κόσμον, έν τῷ μέσω συγγενῶν κακῶν και άπλήστων, χωρίς καμμίαν προστασίαν ούτε έκ μέρους της οικογενείας του πατρός σου, ούτε έκ μέρους της ιδιικής μου, διότι και αι δύο επίσης μάς άπρηγήθησαν. Σ' έμπιστεύομαι εις την τρυφερήν άφροσύνην της καλής μου Βερονίκης, ή όποια θά σε αναθρέψη μετά του μικροῦ της Γωλιτέρου. Άν είσαι εύτυχής εις την χαμηλήν αυτήν κοινωνικήν τάξιν, μείνε, υιέ μου' ή εύτυχία κατοικεῖ συχνότερα εις τας καλύβας ή εις τὰ άνάκτορα. Άν όμως ή ψυχή σου όρέγεται δόξαν, άν όνειροπολής νάποκτήσης ισχύν και τιμάς, έτοιμος νάψηφήςης χάριν ούτῶν και τούς μεγαλητέρους κινδύνους, τότε ύπαγε να εύρης τόν Βασιλέα της Γαλλίας, τόν επικυρίαρχόν μας, παρουσιάσε εις αυτόν τούς τίτλους τούτους, οι όποιοι πιστοποιούν την κατγωγήν σου, και ζήτησε την κληρονομίαν σου. Είθε να σε βοηθήση ό Θεός, προσφιλέτατέ μου Γκύ, και να σοι χαρίση την εύτυχίαν, την όποιαν ήρνήθη εις τούς γονεΐς σου.
• Η μήτηρ σου
«ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ,
• Δέσποινα της Δαμπτέρης.»
Περαιώσας την άνάγνωσιν της επιστολής ταύτης, ό Γωλιτέρος, βαθύτατα συγκεκνημένος, έπλησίασεν άκουσίως την ύπογραφην εις τὰ χεΐλην του.
— Λοιπόν, Γκύ, πότε αναχωρούμεν; ήρώτησε.
— Ποτέ, άπεκρίθη ήσύχως ό κληρονόμος τών κομητών της Φλάνδρας.
— Τι είπες;
— Η μητέρα μου με άφίνει έλεύθερον να εκλέξω. Ά, εγώ δέν βάζω σκοταφές 'στὸ κεφάλι μου! Έδώ ζω πολύ — πολύ εύτυχισμένα, και ή κ ο ν τ ε α

μου μπορεί δά να κάμη και χωρίς έμέ.
— Είσαι τρελός!
— Όχι, είμαι πολύ φρόνιμος. Μικρὰ από φιλοδοξίες! μακρὰ από μεγαλεία! Έμένα δέν μάρεσαι καλά-καλό τὸ έπάγγελμα του όπλοποιου, και θέλεις να μάρεση τὸ έπάγγελμα τών όπλων;
— Έλπίζω ότι δέν τα λέγεις σοβαρά... Είνε δυνατόν να παραιτηθῆς έτσι από τὰ δικαιώματά σου, από την θέσιν σου; Είσαι ευγενής, εύπατρίδης, ισότιμος τώρα πλέον με τόν κομητή μας Ραϋμόνδον Βερανζέρον, που έσκυπτες και του έμάζευες τὰ λεπτά από κάτω...
— Τώρα πειά δέν θά το ξανακάμω, μόνο άς είνε καλά αυτό - έδώ τὸ πουγγί. Δόξα σοι ό Θεός! Να τὸ καλλίτερο μέρος της κληρονομίας μου! Και άν μου δώση αυτό τὰ μέσα να γίνω άνθρωπος, ναποκατασταθῶ, να διαδεχθῶ τὸ μάστορ - Λανσάκη και να πάρω την κόρη του, τη μικρούλα και τη χαριτωμένη Γλυκερία, — να σου πῶ την αλήθεια, έως έδώ θά περιορίσω όλα μου τὰ φιλόδοξα σχέδια.
Είς μάτην ό Γωλιτέρος ανέπτυξεν όλην του την εύγλωττίαν, διά να μεταπίση τόν φίλον του και να τῷ εμπνεύση ιδέας συμφωνότερας με την ύψηλήν του θέσιν: Τὸ άπλοϊκόν παιδίον δέν άπεκρίθη, ειμή διά χασιμήματος παρατεταμένου μετ' όλίγον εδήλωσεν, ότι ή Έκλαμπρότης Του ήθελε να κοιμηθῆ, έσύστησε δέ και εις τόν Γωλιτέρον ναρίση, τὰ λόγια και να τον μιμηθῆ άμέσως.
Κατὰ βάθος, ήτο κατηγανακτημένος, ό αγαθός Γκύ. Τὰ είχε με την Τύχην, την τυφήν και άδεξίαν, και την έμέμφετο, διότι έξαφνα του έφοροῦσεν εις τὸ κεφάλι τὸ στέμμα, τὸ όποιον ήρμοξε μόνον εις τόν άδελφόν του.
— Άς είνε τέλος πάντων! έσκέφθη, καθ' ήν στιγμήν άπεκοιμάτο τὸ μόνο πού με παρηγορεῖ, είνε που ή Γύφτισσα μάς έπροφήτευσε την ίδια τύχη. Άν ή προφητεία της θάληθεύση για μένα, τότε θάληθεύση και για τὸ Γωλιτέρο.
Την αύγην ένωρίς, ό Γωλιτέρος, ό όποιος δέν ήμπορεσε να κοιμηθῆ την νύκτα, έσηκώθη άθορύβως από την κλίνην, ένεδύθη χωρίς να έξυπνήση τόν φίλον του, και έξήληθεν από την ήσυχον οίκίαν.
Είχεν ανάγκην να τακτοποιήση τας ιδέας του, και αναπνέων όλονέν τόν δροσερόν άέρα της αύγης, έσυλλογίζετο με τί μέσου θα ήτο δυνατόν να κατανικήση την αντίστασιν του Γκύ, την όποιαν άπέδιδεν εις άίσθημα μεγαλοφυχίας και άυταπαρηήσεως άδελφικής.
— Δέν θά δεχθῶ αυτή τή θυσία, έσκέπτετο τὸ ευγενές παιδίον, θέλω να νικήτησῶ ό Γκύ όλα του τὰ δικαιώματα. Η δόξα του, όχι, δέν θά με ταπεινώση! άπεναντίας θά είνε σαν δική μου δόξα,

και θά με παρηγορῆ δια την άσημότητά μου. Αλλά με τί τρόπον θά κατορθώσω να τον πείσω;
"Όσον και άν έσπασε τὸ κεφάλι του, δέν εύρε κανέν μέσον, ικανόν να κατανικήση την παροιμιώδη έπιμονήν του φίλου του, και έπέστρεψεν εις την οίκίαν πολὺ σκεπτικός, χωρίς να προσέξη τὸ ύπουλον βλέμμα του Ούγονέτου, ό όποιος την στιγμήν εκείνην ήνοιγε τὸ έργαστήριον του θείου του.
"Ο Γκύ είχε σηκωθῆ και ένδυθῆ, κατεγίνετο δέ τώρα εις τὸ να παρατάσση επί της τραπέζης τὸ περιεχόμενον τ ο ὕδερματινου βαλαντίου.
— Τι κάνεις εκεί;
— Μετρῶ τὰ λεπτά μας. Νά, αυτά έδώ είνε τὸ μερτικό σου' αυτά έδώ είνε τὸ μερτικό μου.
— Καθόλου, αγαπητέ μου Κύριε' όλα αυτά είνε δικά σου, όπως όλη ή Γαλλία είνε του Βασιλέως!
— Όχι, όχι' έπειτα, άν μας επιτύχουν λησταί, άν χάσωμε τὸ πουγγί μας; Δέν πρέπει να βάλη κανείς όλα του ταῦγά μέσα 'στὸ ίδιο καλάθι, προπάντων όταν ταξειδεύη.
— Ά, δστε λοιπόν αναχωρούμεν;
— Ναι, έσκέφθηκα... τὰ επιχειρήματά σου μ' έπεισαν' ένας ευγενής δέν είμπορεῖ να γίνη όπλοποιός, έστω και έργοστασιάρχης...
"Ο Γωλιτέρος έξεπλάγη πολὺ δια την αϊφνιδίαν παλινωδίαν του φίλου του. Κάτι θά είχε συμβῆ βέβαια έν τῷ μεταξῷ... Αλλά τί;
— Εὔγε! τῷ είπε.
— Συμφωνεῖς;
— Στην έντέλεια.
— Τὸ ίδιο θά έκαμνες και συ 'στη θέσιν μου;
— Χωρίς να διασάσω ούτε στιγμή.
— Πολὺ καλά' αυτό θά κάμω κ' εγώ.
— Καλά το λέγουν λοιπόν, αγαπη-

τέ μου Γκύ, ότι «ή νύξ είνε σύμβουλος.»
— Χμ! δέν είνε μόνον αυτό. Άκούσε. Απόψε έβλεπα 'στὸν ύπνο μου τη γιαγιά. Έγύριζε, λείει, τὸ ροδάκι της, και άκούγα τόν κρότο του τόσο καθαρά, που έξύπνησα. "Ο κρότος έξακολουθοῦσε... Φαντάσου πειά πῶς φοβήθηκα' άν δέν ήμουν 'στὸ κρεβάτι, θά έπεφτα κάτω χωρίς άλλο. Μου έφαίνετο πῶς θά έβλεπα τη γιαγιά να κάθεται εκεί 'στην πολυθρόνα της, και δέν έτολμούσα να γυρίσω να κυττάξω...

«Και ό Γωλιτέρος ανέγνωσε...» (Σελ. 48, στήλ. γ'.)

— Μά γιατί, Γκύ μου; Μάς άγαπούσε τόσο πολὺ ή καιμένη ή γιαγιά, που βέβαια δέν θά έγύριζε έδώ για να μας κάμη κακό...
— Και όμως... ήταν άνθρωπος!
— Μά τί; είδες κανένα;
— Είδα...
— Ποιός ήταν;
— Εκείνος-εκεί ό παλιο-Ούγονέτος! Φαντάσου, να βάλη τὰ βρωμόχερά του επάνω 'ς αυτό τὸ ιερό πράγμα της γιαγιάς μας! Ναι! μάς έπαραφύλαξε γθές ό πονηρός, και σήμερα πρωί - πρωί, ένόμισε, φαίνεται, πῶς έβήκαμε μαζί, και έτρόπωσε μέσα, να μας κάμη κατ'

ο ι κ ο ν ε ρ ε υ α ν. Το μασκαρά, ἀνακάλυψε και τὸ κρυφὸ συρτάρι...

— Ω, θεέ μου! Καὶ οἱ τίτλοι σου; καὶ τὸ γράμμα... — Ἀ, πρέπει νὰ πῶ καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο: ἔλη του ἡ προσοχὴ ἔπεσε ἐστὶ χρέματα, ποὺ τα ἐβγάλεν ἀπὸ τὸ πουγγί καὶ τα ἔχωνε ἐστὶς τσέπες του...

— Ἐνα φυλάκτο τῆς γιγαγίας. — Χωρὶς ἄλλο, θὰ το ἔβαλε μέσα γιὰ νὰ διώχνη τοὺς κλέπτας. — Ἔινε ἱερὸν γιὰ πάντα καὶ δὲν θὰ το βγάλω ποτὲ ἀπὸ πάνω μου, εἶπεν ὁ Γκύ σοβαρῶς. Καὶ ἀν πάνω ποτὲ κακό, — ὅλα πρέπει νὰ τα προβλέπη κανεὶς, — θὰ το βγάλῃς σὺ ἀπὸ τὸ λαϊκὸ μου καὶ θὰ το φυλάξῃς γιὰ νὰ με θυμάσαι... Μοῦ το ὀρκίζεσαι;

— Ἄρ' οὐ θέλῃς, εὐχαρίστως, Ἄλλὰ πῶς σου ἦλθε τέτοια ἰδέα! — Ὀρκίσου το σὺ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, καὶ ἔνοια σου... Τώρα, Γωλτιέρε μου, πρέπει νὰ ἐτοιμασοῦμε γιὰ τὸ ταξεῖδι. Τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα θὰ ξεκινήσουμε καὶ ἐλπίζω, ὕστερ' ἀπ' ὀλίγον καιρὸ, — (ἔδῳ ὁ τόνος του ἐγίνε πομπώδης.) — ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας θ' ἐνέβλη τὸν θρόνον τῶν πατέρων του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ἱπποκόμου του!

Καὶ μ' αἰνιγματωδῆς μειδιάμα: — Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε, προσέθεσε, ποὺ ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπρός, θέλωντας καὶ μή, πρέπει νὰ εἶνε γενναῖος!

[Ἔπειτα συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΨΑΡΑΣ

— Τὴν ἀσχημὴ ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ μου! Ὀλη τὴν ἡμέρα ἐστὶ λειβάδι, με μόνη συντροφία τὰ πρόβατα, τὰ γίδια καὶ τὰ μικρά τους, ποὺ ὅλο βελάζουν!

Αὐτὰ ἐμονολογεῖ ὁ Κῶτσος, ὁ μικρὸς βοσκὸς, φυλάττων τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πρασίνου λοφίσκου, ὅθεν ἐξετείνετο ἡ ἀποψὶς τῆς θαλάσσης, τῆς εὐρείας θαλάσσης, ἡ ὁποία ἐκύλιε μέχρι τῶν προπύλων του τὰ θρηνώδη τῆς κύματα, πότε πρασινὴ ὅπως τὸ λειβάδιον, πότε φαιόχρους ὡς ἡμέρα βροχερά, καὶ πότε κυανὴ ὡς οὐρανὸς ἀνοιξιάντικος.

— Τὴν εὐτυχισμένην ποὺ εἶνε ἐκεῖνος ὁ ψάρας ἐκεῖ — περὰ! ἐξηκουλούθη: ὁ Κῶτσος χρυσῶ, ἀσημένια καὶ κόκκινα ψάρια γεμίζουν τὰ δίχτυα του ἄφθονα. Τὸ πανάκι του, πότε φουσκώνει ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ πότε κοιμάται ὀκνηρὸ ἐπάνω

ἐστὶ κατάρτι· μὰ ἡ βαρκοῦλα πηγαίνει, προχωρεῖ, καὶ ὅλο καινούργια πράγματα βλέπουν τὰ μάτια τοῦ ψαρά! Ἐγὼ ὅμως ὅλην τὴν ἡμέρα, ὅσο τὰ ζωντανὰ βρίσκουν τροφή, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ στέκωμαι ἐστὶ ἴδιο μέρος καὶ νὰ τα φυλάγω. Ω, ἀς ἦμον κ' ἐγὼ μέσα ἐστὶ βάρκα, μαζί με τὸν ψαρά! Ἀς κρατοῦσα κ' ἐγὼ ἐστὶ χέρι μου μιά καλαμιδα, ἐκεῖ ποὺ κρατῶ αὐτὴ τὴ γλίτσα!

— Τὴν βαρεὶά μου εἶνε ἡ δουλειά μου! ἔλεγε ψάρας στενάζων ὁ Φώτης, ὁ μικρὸς ψάρας. Τὴν μονότονη ποὺ εἶνε ἡ θάλασσα! Νερὸ καὶ πάντα νερό! Καὶ νὰ μὴ ἔχῃς γιὰ συντροφία παρά ψάρια καὶ μόνο ψάρια, ποὺ κάποτε μάλιστα χοροπηδοῦν γύρω ἐστὶ βάρκα, χωρὶς νὰ καταδέχωνται νὰ ἐμβοῦν καὶ μέσα ἐστὶ δίκτυα! Ἐπειτα νάχῃς τὸν ἀέρα, ποὺ νὰ μὴ σάφηνε νὰ μείνῃς σὲ μιά μεριά, νὰ σου φουσκῶν τὸ πανί σου καὶ νὰ πέρνη τὴ βάρκα σου μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, μακριὰ ἀπὸ τὴν καλαμιτῆ, ποὺ εἶνε κλεισμένα τὰ ψάρια. Ἀχ, ἀς ἦμον ἐκεῖνος ὁ βοσκὸς, ποὺ βλέπω ἐκεῖ — ψηλὰ ἐστὶ βουνό. Ἀς εἶχα τριγύρω μου τ' ἀρνάκια ποὺ βελάζουν καὶ τὰ κασιμάκια ποὺ σκαρφαλοῦν ἐστὶ βράχια. Θὰ κάμουν πολὺ καλλίτερη συντροφία ἀπὸ τὰ βουδὰ αὐτὰ ψάρια. Ἀχ, ἀς ἄλλαζα τὰ δίχτυα μου καὶ τὴν καλαμιδα μου με τὴ γλίτσα ἐκεῖνου τοῦ βοσκοῦ!

Καὶ τὸ ἔσπερας, ὅταν ὁ Κῶτσος, διασχίζων κατὰ μήκος τὴν παραλίαν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν στάνην, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του, συνήντα πάντοτε τὸν Φώτην, με τὰ δίχτυα ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ με τὸ καλάθιον εἰς τὴν χεῖρα, γεμάτον ψάρια.

Καὶ οἱ δύο ἀντήλλασον τότε βλέμμα ἀμοιβαίῳ φθόνου, διότι, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καθεὶς, μὴ ἐνθυμούμενος ὅτι ὁ ἥλιος λάμπει δι' ὅλους, εἶνε δυσηρεστήμενος ἀπὸ τὴν τύχην του, καὶ νομίζει ὅτι ἡ μερὶς ἡ ἀπονεμηθεῖσα ὑπὸ τῆς τύχης εἰς τὸν σύντροφόν του, εἶνε πολὺ καλλίτερα τῆς ἰδικῆς του.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Οὐδὲν προξενεῖ τόσην λύπην, ὅσον ἡ θέα παιδίου λυπημένου.

Α. Τ. Μήδ.

Πρέπει νὰ κρίνωμεν τὸ παιδίον μάλλον κατὰ τὰ αἰσθηματά του ἢ κατὰ τὰ ἔργα του.

Κ. Ρεμουζά.

Ἔλα τὰ παιδιά δὲν εἶμπορουν νὰ εἶνε ἐνδοξα! ὅλα ὅμως εἶμπορουν νὰ εἶνε ἀγαθὰ.

Α. Δουμάς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς ἓνα παιδιὸν χορόν, πρὸ ὀλίγου ἐπαύθη καινούργιον βάλς, ἔργον νεαροῦ συνθέτου, καὶ οἱ μικροὶ προσκεκλημένοι ἀνταλλάσσον τὰς κρίσεις των.

— Σὺς ἤρεσε αὐτὸς ὁ χορὸς; ἔρωτᾷ τὴν Νίτσαν ὁ καθαλλίτερος τῆς.

— Καὶ ποῦ μέρος σὺς ἤρεσε καλλίτερα; Καὶ ἡ μικρὰ Νίτσα, ἡ ὁποία εἶνε τόσον λαίμαργη, ὅσον καὶ ἀφηρημένη, ἀπαντᾷ:

— Ὁ μπυρφεῖ!

Εἰς τὸ τραπέζι:

— Γιατί, Περικλῆ μου, ρίχνεις τὸ κουκούτσια ἐστὶ τραπέζιον ἀνύδρον; Δὲν σου εἶπα τόσες φορὲς νὰ τα βάζῃς σὲ μιά γωνιά τοῦ πιάτου σου;

— Μὰ, μπαμπά μου, κύετα τόσην ὥρα καὶ δὲ βρῆκα καμιὰ γωνιά ἐστὶ πιάτο.

Εἰς τὸν ἀεθλόν:

— Ἐπιτέ, Περικλῆ μου, ρίχνεις τὸ κουκούτσια ἐστὶ τραπεζομαζίδιον; Δὲν σου εἶπα τόσες φορὲς νὰ τα βάζῃς σὲ μιά γωνιά τοῦ πιάτου σου;

— Μὰ, μπαμπά μου, κύετα τόσην ὥρα καὶ δὲ βρῆκα καμιὰ γωνιά ἐστὶ πιάτο.

Εἰς τὸν ἀεθλόν:

— Ἐπιτέ, Περικλῆ μου, ρίχνεις τὸ κουκούτσια ἐστὶ τραπεζομαζίδιον; Δὲν σου εἶπα τόσες φορὲς νὰ τα βάζῃς σὲ μιά γωνιά τοῦ πιάτου σου;

— Μὰ, μπαμπά μου, κύετα τόσην ὥρα καὶ δὲ βρῆκα καμιὰ γωνιά ἐστὶ πιάτο.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΑΣ ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι εἰς τὰς 10 Φεβρουαρίου λέγει ἡ προθεσμία διὰ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Δεκάτης Κυριακῆς. Τὴν δὲ 29 τοῦ ἴδιου μηνός, λέγει καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς διηγημάτων διὰ τὸν Ἑκτακτον Διαγωνισμόν, τὸν προκηρυχθέντα εἰς τὸ ἀ' φύλλον. Νά σας ἰδῶ τί ὄρατα διηγήματα θὰ συνθέσετε, σχετικά με τὴν πρὸς τὰ ζωὰ ἀγάπην, τὴν ὁποίαν εἶμαι βεβαία, αἰσθάνασθε ὅπως κάθε εὐγενὴς ψυχὴ. Τὴν πλοῦσιον θέμα, ἀλήθεια! Πόσα ἱστορίας εἶμπορὲν κανεὶς νὰ διηγηθῇ ζῶων βασιανισμένων, ζῶων ἀφωσιωμένων, ζῶων εὐνομιάνων, ζῶων ἡρωϊκῶν, παιδιῶν σκληρῶν πρὸς τὰ ζωὰ, ζῶων εὐεργετικῶν πρὸς τὰ παιδιά κτλ. κτλ. Καὶ τὰ περιστατικά αὐτὰ εἶνε τόσον συχνὰ εἰς τὸν καθημερινὸν βίον, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχῃεν εἰς τὸν καθένα ἀπὸ ἐν τοῦλάχιστον, ἱκανὸν νὰποτελέσῃ τὴν βᾶσιν τοῦ διηγηματός του. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν εἶμπορουν νὰ εὕρουν κάτι πρωτότυπον, ἔχουν τὸ δικαίωμα, καθὼς εἶπαμεν, νὰ μεταφράσων ἕξιν διήγημα, κατὰλληλον, φροντίζοντες μόνον νὰ το κάμουν σύμφωνον με τὰ ἤθη μας.

Με σπαραγμῶν ψυχῆς, μακθάνων τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς φίλης μου Χρυσάνθης Ἄλ. Στεφανίδου, ἡ ὁποία ἦτο τόσον γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βροτόμαρτις. Ἡ Χρυσάνθη Στεφανίδου, πρὸ τριετίας, ὡς ἐνθυμείσθε, ὑπέβαλε πρῶτὴν τὴν ἰδέαν, ὅπως ἡ πρότασις τοῦ Μικροῦ Τυμπαριστοῦ περὶ αὐτῆς εἴσεως τοῦ φύλλου δι' αὐτῆς τῆς συνδρομῆς, τεθεῖ ὑπὸ ἐμπρακτικὸν ψηφισμὸν. Τοῦτο καὶ μόνον τὸ περιστατικὸν ἀρκεῖ νὰ μαρτυρῆσῃ πόσην ἀγάπην ἔτραψε πρὸς ἐμὲ, καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀληθινὴν λύπην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπρόξενεν ἡ εἰδήσις τοῦ σκληροῦ θανάτου τῆς. Προσευχηθετε ὑπὲρ Αὐτῆς!

Δι' ὠραιότητος ἐπιστολῆς μου ἐκφράζων τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠδύνηθησαν, διὰν εἶδον ἐπὶ ἐντυγον Ἀ' Βραβείον, οἱ φίλοι μου Γουλιέλμος Τέλλος, Μικρὸς Τυμπαριστής, Πιτηγὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Κυματίτσονα Θάλασσα. Ἐκ τούτου λαμβάνων ἀπορρομήν, ὁ Γουλιέλμος Τέλλος ἀνατρέχει εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἐνθυμείται ὅτι πρὸ ἑξαετίας ἡ μήτηρ του τῶ εἶπεν: «Διὰ νάνατραφῆς τελείως, ἀπαραίτητον εἶνε νὰ γίνῃς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως.» Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ἡ Κυματίτσονα Θάλασσα, καὶ ἐνθυμείται ὅτι κάποτε ὁ πατήρ της, φυλλομετρῶν ἓνα παλαιὸν μου τόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχον πολλὰ εἰκόνας βραβευθέντων, τῆς εἶπεν: «Ἐ, νὰ ἴδοιμε πότε θὰ πάρῃς καὶ σὺ Ἀ' Βραβεῖον, νὰ σου βάλῃ τὴν εἰκόνα σου ἡ Διαπλάσις! Καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς ἐκπληρώσεως τῆς πατρικῆς εὐχῆς, ἡ Κυματίτσονα Θάλασσα ἔδωκε μίαν μικρὰν ἐσπερίδα, ἀπὸ τὰ γλυκίσματα τῆς ὁποίας εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ σταίλῃ καὶ εἰς ἐμὲ, διὰ νὰ γλυκαθῆ τὸ σπικίτιο... Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

Ὁ συνεγέρτης μου κ. Γρηγόριος Ἐνδονόουλος με παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ἕκ μέρους τοῦ ὅλου τοὺς φίλους μου, ὅσοι ἐπροθυμοποιήθησαν εὐγενέστατα νὰ τὸν συγχαραῖον διὰ τὴν ὀνομαστικὴν του εὐορίην, καὶ ἰδιαίτερον τὸν Ἀπόστολον τοῦ Λάου, [E] διὰ τὸ τυχερὸν καὶ χαριτωμένον τοῦ διηγήτου.

Ἰον τοῦ Ἄγροῦ, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἀγαπήσατε πάλιν με τὴν Μενεξεδενίαν. Ἡ φράσις «σωτήριον ἔτος» ποὺ εἶδες εἰς τὸν «Ἐγγονον Ἀυτοκράτορος», σημαίνει ἀπλούστατα «ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως» τὴν μετεχειρίζοντο δὲ εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν πάντοτε, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ χρονολογίας μετὰ Χριστόν. Ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖ τὴν μετεχειρίσθη χαρακτηριστικῶς, διότι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἔτους 1226, περὶ ἐποχῆς δηλαδὴ κα' ἢ ἡ φράσις ἦτο συνηθεστάτη. Γαλλιστὶ λέγεται «an de grace», ἡ de salutis».

Βεβαίως, Διγναιία Ἀθηναῖ [E], ἡ ἀγάπη ἄνευ ἔργων εἶνε νεκρά. Πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐπιστολὴ σου ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, καὶ σ' εὐχαριστῶ τόσον διὰ τὴν ἐκφράσιν τῆς ἀγάπης, ὅσον καὶ διὰ τὰ ἔργα, με τὰ ὁποία τὴν ἀποδεικνύεις.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθυμώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλον, Λοζία, [E] καὶ ἰδιαίτερος δὲ μὴ γράφει περὶ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς «Χρυσόροφου Φλέβος.» Πραγματικῶς, ἐκεῖνη ἡ συζητήσις περὶ πλοῦτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὀρειστοτέρας, τὰς εὐλωτοτέρας καὶ διακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἶμπορῶ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα. Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βγαπᾷ δὲσον καὶ σέ, μὴν ἀμειβάλλῃς. Πολὺ, μὰ πολὺ με συνέκινησεν ἡ ἀποκαρτεσιότητις, ἐπιστολὴ σου. Ἐν ἀίσθημα γλυκύστικρον με κατέχει· αἰσθημαλύτης διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ καὶ χαρὰς, καὶ ὑπερηφανίας. Ἐνδεκα ἔτη φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σὲ ἀφῆνον δεκαεναετή Φαντάσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νάκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὸν ὁποῖον ἔθεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἐτῆ! Χαῖρε, ἀγαπητὸ μου παλαιὸ φίλε!

Τεπερήγατε Λέων [F. M.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιού.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθυμώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλον, Λοζία, [E] καὶ ἰδιαίτερος δὲ μὴ γράφει περὶ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς «Χρυσόροφου Φλέβος.» Πραγματικῶς, ἐκεῖνη ἡ συζητήσις περὶ πλοῦτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὀρειστοτέρας, τὰς εὐλωτοτέρας καὶ διακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἶμπορῶ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα. Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βγαπᾷ δὲσον καὶ σέ, μὴν ἀμειβάλλῃς. Πολὺ, μὰ πολὺ με συνέκινησεν ἡ ἀποκαρτεσιότητις, ἐπιστολὴ σου. Ἐν ἀίσθημα γλυκύστικρον με κατέχει· αἰσθημαλύτης διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ καὶ χαρὰς, καὶ ὑπερηφανίας. Ἐνδεκα ἔτη φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σὲ ἀφῆνον δεκαεναετή Φαντάσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νάκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὸν ὁποῖον ἔθεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἐτῆ! Χαῖρε, ἀγαπητὸ μου παλαιὸ φίλε!

Τεπερήγατε Λέων [F. M.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιού.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθυμώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλον, Λοζία, [E] καὶ ἰδιαίτερος δὲ μὴ γράφει περὶ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς «Χρυσόροφου Φλέβος.» Πραγματικῶς, ἐκεῖνη ἡ συζητήσις περὶ πλοῦτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὀρειστοτέρας, τὰς εὐλωτοτέρας καὶ διακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἶμπορῶ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα. Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βγαπᾷ δὲσον καὶ σέ, μὴν ἀμειβάλλῃς. Πολὺ, μὰ πολὺ με συνέκινησεν ἡ ἀποκαρτεσιότητις, ἐπιστολὴ σου. Ἐν ἀίσθημα γλυκύστικρον με κατέχει· αἰσθημαλύτης διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ καὶ χαρὰς, καὶ ὑπερηφανίας. Ἐνδεκα ἔτη φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σὲ ἀφῆνον δεκαεναετή Φαντάσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νάκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὸν ὁποῖον ἔθεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἐτῆ! Χαῖρε, ἀγαπητὸ μου παλαιὸ φίλε!

Τεπερήγατε Λέων [F. M.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιού.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθυμώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλον, Λοζία, [E] καὶ ἰδιαίτερος δὲ μὴ γράφει περὶ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς «Χρυσόροφου Φλέβος.» Πραγματικῶς, ἐκεῖνη ἡ συζητήσις περὶ πλοῦτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὀρειστοτέρας, τὰς εὐλωτοτέρας καὶ διακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἶμπορῶ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα. Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βγαπᾷ δὲσον καὶ σέ, μὴν ἀμειβάλλῃς. Πολὺ, μὰ πολὺ με συνέκινησεν ἡ ἀποκαρτεσιότητις, ἐπιστολὴ σου. Ἐν ἀίσθημα γλυκύστικρον με κατέχει· αἰσθημαλύτης διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ καὶ χαρὰς, καὶ ὑπερηφανίας. Ἐνδεκα ἔτη φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σὲ ἀφῆνον δεκαεναετή Φαντάσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νάκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὸν ὁποῖον ἔθεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἐτῆ! Χαῖρε, ἀγαπητὸ μου παλαιὸ φίλε!

Τεπερήγατε Λέων [F. M.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιού.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθυμώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλον, Λοζία, [E] καὶ ἰδιαίτερος δὲ μὴ γράφει περὶ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς «Χρυσόροφου Φλέβος.» Πραγματικῶς, ἐκεῖνη ἡ συζητήσις περὶ πλοῦτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὀρειστοτέρας, τὰς εὐλωτοτέρας καὶ διακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἶμπορῶ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα. Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βγαπᾷ δὲσον καὶ σέ, μὴν ἀμειβάλλῃς. Πολὺ, μὰ πολὺ με συνέκινησεν ἡ ἀποκαρτεσιότητις, ἐπιστολὴ σου. Ἐν ἀίσθημα γλυκύστικρον με κατέχει· αἰσθημαλύτης διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ καὶ χαρὰς, καὶ ὑπερηφανίας. Ἐνδεκα ἔτη φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σὲ ἀφῆνον δεκαεναετή Φαντάσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νάκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὸν ὁποῖον ἔθεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἐτῆ! Χαῖρε, ἀγαπητὸ μου παλαιὸ φίλε!

Τεπερήγατε Λέων [F. M.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιού.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθυμώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλον, Λοζία, [E] καὶ ἰδιαίτερος δὲ μὴ γράφει περὶ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς «Χρυσόροφου Φλέβος.» Πραγματικῶς, ἐκεῖνη ἡ συζητήσις περὶ πλοῦτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὀρειστοτέρας, τὰς εὐλωτοτέρας καὶ διακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἶμπορῶ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα. Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βγαπᾷ δὲσον καὶ σέ, μὴν ἀμειβάλλῃς. Πολὺ, μὰ πολὺ με συνέκινησεν ἡ ἀποκαρτεσιότητις, ἐπιστολὴ σου. Ἐν ἀίσθημα γλυκύστικρον με κατέχει· αἰσθημαλύτης διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ καὶ χαρὰς, καὶ ὑπερηφανίας. Ἐνδεκα ἔτη φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σὲ ἀφῆνον δεκαεναετή Φαντάσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νάκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὸν ὁποῖον ἔθεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἐτῆ! Χαῖρε, ἀγαπητὸ μου παλαιὸ φίλε!

Τεπερήγατε Λέων [F. M.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιού.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐνθυμώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλον, Λοζία, [E] καὶ ἰδιαίτερος δὲ μὴ γράφει περὶ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς «Χρυσόροφου Φλέβος.» Πραγματικῶς, ἐκεῖνη ἡ συζητήσις περὶ πλοῦτου, εἶνε ἀπὸ τὰς ὀρειστοτέρας, τὰς εὐλωτοτέρας καὶ διακτικωτέρας σελίδας, τὰς ὁποίας εἶμπορῶ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς μυθιστόρημα. Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον βγαπᾷ δὲσον καὶ σέ, μὴν ἀμειβάλλῃς. Πολὺ, μὰ πολὺ με συνέκινησεν ἡ ἀποκαρτεσιότητις, ἐπιστολὴ σου. Ἐν ἀίσθημα γλυκύστικρον με κατέχει· αἰσθημαλύτης διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ καὶ χαρὰς, καὶ ὑπερηφανίας. Ἐνδεκα ἔτη φίλια δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Σ' ἐγνώρισα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ σὲ ἀφῆνον δεκαεναετή Φαντάσου λοιπὸν πόσον μέρος τῆς καρδίας μου κατέχεις, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος νάκούω προκόπτοντα εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὸν ὁποῖον ἔθεψα πνευματικῶς ἐπὶ ἔνδεκα ὅλα ἐτῆ! Χαῖρε, ἀγαπητὸ μου παλαιὸ φίλε!

Τεπερήγατε Λέων [F. M.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιού.

Ἐξακολουθοῦν

